

ΑΠ 780/2022

Διερμηνέας. Η τυχόν μη όρκιση ή παράτυπη όρκιση του διερμηνέα (ορκίστηκε παρατύπως με θρησκευτικό όρκο), σε αντίθεση με την όρκιση των πραγματογνωμόνων και των μαρτύρων, δεν καθιστά άκυρη τη διερμηνεία και ως εκ τούτου δεν θεμελιώνει λόγο αναιρέσεως, λόγω παράβασης του άρθρου 171 παρ.1 δ' ή του άρθρου 172 παρ.1 ΚΠΔ (ΑΠ 2545/2005).

Ορθή και αιτιολογημένη καταδίκη για κατά συναυτουργία και όχι απλή συνέργεια στην τέλεση του εγκλήματος από τον αναιρεσείοντα, ως συνοδηγό του προπορευόμενου αυτοκινήτου που διευκόλυνε τον οδηγό του αυτοκινήτου που μετέφερε τους αλλοδαπούς.

Μεταγενέστερη καλή συμπεριφορά. Απαιτείται η συμπεριφορά αυτή να εκτείνεται σε σχετικά μεγάλο διάστημα και δεν αρκεί η επίκληση καλής και συνήθους συμπεριφοράς του δράστη, είτε κρατούμενου, είτε διαβιούντος υπό καθεστώς ελευθερίας, αλλά πρέπει να επικαλεστεί ο κατηγορούμενος πραγματικά περιστατικά θετικά και δηλωτικά της αρμονικής κοινωνικής διαβιώσεώς του επί σχετικά μεγάλο διάστημα μετά την τέλεση της πράξεως από τα οποία να προκύπτει σαφής ηθική και ψυχική μεταστροφή του χαρακτήρα του και όχι μόνο το συνήθως συμβαίνον σε κάθε μέσο κοινωνικό άνθρωπο (ΑΠ 466/2021, ΑΠ 253/2021, ΑΠ 527/2020), έχοντας αντιληφθεί τις επιπτώσεις της αξιόποινης πράξεως του και απέχοντας για σχετικά μεγάλο διάστημα, από οποιασδήποτε φύσης επιλήψιμη ενέργεια και συμπεριφορά. Η καλή συμπεριφορά εντός του ΚΚ και η πραγματοποίηση ημερομισθιών δεν αρκούν.

«...Το άρθρο 236 του προϊσχύσαντος ΚΠοινΔ που αναφέρεται στον όρκο του διερμηνέα, όριζε ότι ο τελευταίος οφείλει να ορκισθεί ενώπιον εκείνου που τον διόρισε, επιλέγοντας θρησκευτικό ή πολιτικό όρκο, ότι θα μεταφράσει με ακρίβεια και πιστότητα όλα όσα θα ειπωθούν κατά τη συζήτηση. Με τον ισχύοντα από 1-7-2019 ΚΠοινΔ καταργήθηκε ο θρησκευτικός όρκος και σύμφωνα με το άρθρο 236 του ανωτέρω νέου ΚΠοινΔ ο διερμηνέας οφείλει να δώσει τον όρκο που αναφέρεται στο άρθρο 219 του ίδιου Κώδικα, ήτοι να δηλώσει, επικαλούμενος την τιμή και τη συνείδησή του, ότι θα μεταφράσει με ακρίβεια και πιστότητα όλα όσα θα ειπωθούν κατά τη συζήτηση. Η όρκιση του διερμηνέα σύμφωνα με τη διάταξη αυτή, σε αντίθεση με την ακυρότητα που επέρχεται από τη μη όρκιση των πραγματογνωμόνων και των μαρτύρων, κατά τα οριζόμενα στα άρθρα 194

ΚΠΔ και 218-219 ΚΠΔ, αντίστοιχα, δεν έχει ταχθεί με ποινή την ακυρότητα (τοιαύτη ακυρότητα προβλεπόταν μόνο σε προγενέστερη του έτους 2012 διατύπωση του άρθρου 236 και απαλείφθηκε, μετά την τροποποίησή της με το άρθρο 39 παρ.3 του ν. 4055/2012). Συνεπώς, τυχόν μη όρκιση ή παράτυπη όρκιση του διερμηνέα, δεν καθιστά άκυρη τη διερμηνεία και ως εκ τούτου δεν θεμελιώνει λόγο αναιρέσεως, λόγω παράβασης του άρθρου 171 παρ.1 δ' ή του άρθρου 172 παρ.1 ΚΠΔ (ΑΠ 2545/2005).

...

Με τις παραδοχές αυτές, του σκεπτικού και του διατακτικού της, οι οποίες παραδεκτά αλληλοσυμπληρώνονται, η προσβαλλόμενη απόφαση διέλαβε την επιβαλλόμενη, ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία, αφού αναφέρονται σ' αυτή, με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά, τα πραγματικά περιστατικά, τα οποία αποδείχθηκαν από την ακροαματική διαδικασία και συγκροτούν την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση του παραπάνω εγκλήματος, για το οποίο καταδικάστηκε ο αναιρεσείων, με παράθεση όλων των στοιχείων, που απαρτίζουν τη νομοτυπική μορφή του εγκλήματος τούτου, τις αποδείξεις που τα θεμελιώνουν, καθώς και τους συλλογισμούς, με βάση τους οποίους έγινε η υπαγωγή των περιστατικών αυτών στην προπαρατεθείσα ουσιαστική ποινική διάταξη του άρθρου 30 παρ.1 περ.β' του ν. 4251/2014 <<Κώδικας Μετανάστευσης...>> (ομοίου περιεχομένου με την καταργηθείσα διάταξη του άρθρου 88 παρ.1 περ.β' του ν. 3386/2005, ως τούτο τροποποιηθέν ίσχυε), καθώς και στις διατάξεις των άρθρων 26 παρ. 1α , 27 , 45 και 94 παρ.1 του ΠΚ, τις οποίες ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε και δεν παραβίασε ευθέως ή εκ πλαγίου με ασαφείς ή αντιφατικές αιτιολογίες. Ειδικότερα, στην προσβαλλόμενη απόφασή του το δικάσαν Δικαστήριο αναφέρει, ότι ο αναιρεσείων και τότε εκκαλών, συμπράττοντας από κοινού με τους λοιπούς τρεις εκκαλούντες συγκατηγορούμένους του (Ε. Φ. του Μ., Α. Μ. του Α. και Σ. Α. του Α.) και τον πρωτοδίκως συγκατηγορούμενό του και μη εκκαλούντα Σ. Δ. του Ο., α) σχεδίασε και οργάνωσε την παραλαβή από τα εσωτερικά σύνορα, των ονομαστικά αναφερομένων δέκα (10) πολιτών τρίτων χωρών, οι οποίοι στερούνταν ταξιδιωτικών εγγράφων, προκειμένου να τους προωθήσει στο εσωτερικό της Χώρας, αντί αμοιβής αγνώστου χρηματικού ποσού, β) ότι ο αναιρεσείων, από κοινού με τους ανωτέρω συγκατηγορουμένους του, παρέλαβε τους αλλοδαπούς αυτούς, την παραμονή της αναχώρησής τους (ήτοι στις 18-12-2016) από άγνωστη δασώδη περιοχή του νομού Εβρου, τους επιβίβασε στο με αριθμό κυκλ.,

τύπου VW PASSAT, αυτοκίνητο, ιδιοκτησίας του S. D., το οποίο οδηγούσε ο τελευταίος, επί της Εγνατίας Οδού Κομοτηνής – Ξάνθης, προκειμένου να τους προωθήσουν στην Αθήνα, γ) ότι ο αναιρεσείων επιβιβάσθηκε στη συνέχεια, μαζί με τους Α. Μ. και Η. Δ., στο με αριθμό κυκλ. ..., τύπου BMW – 325, ΙΧΕ αυτοκίνητο, ιδιοκτησίας του Ι. Σ. που οδηγούσε ο Ε. Φ. και προπορεύθηκαν με το αυτοκίνητο αυτό στην ίδια οδό, προκειμένου να διευκολύνουν την πορεία του δεύτερου αυτοκινήτου, στο οποίο επέβαιναν οι μεταφερόμενοι αλλοδαποί, ενημερώνοντας τον συγκατηγορούμενό τους οδηγό του αυτοκινήτου αυτού, σχετικά με τα διάφορα σημεία ελέγχου, από αστυνομικά οχήματα, της κυκλοφορίας κατά μήκος της οδού, γ) ότι ο αναιρεσείων με τους συγκατηγορουμένους του και τους μεταφερόμενους αλλοδαπούς, κατά την κίνησή τους με τα παραπάνω δύο αυτοκίνητα στην ως άνω Εγνατία Οδό, εντοπίστηκαν από αστυνομικούς, στα διόδια Ιάσμου, της περιοχής του νομού Ροδόπης, περί ώρα 3.30 της 19ης -12-2016 και συνελήφθησαν και δ) ότι οι ανωτέρω αλλοδαποί είχαν καταβάλει για τη μεταφορά τους, 2.500 ευρώ, έκαστος, μέρος του οποίου θα αποδίδονταν σε άγνωστα άτομα, μέλη του κυκλώματος διακίνησης λαθρομεταναστών, στην Κωνσταντινούπολη. Από τα ανωτέρω διαλαμβανόμενα στην προσβαλλόμενη απόφαση, προκύπτει με σαφήνεια και πληρότητα η συναυτουργική δράση του αναιρεσείοντος, με την πραγμάτωση, από κοινού με τους συγκατηγορουμένους του, όλων των αντικειμενικών στοιχείων της ένδικης αξιόποινης πράξης, καθώς και ο δόλος του, δηλαδή η θέλησή του για την πραγμάτωση της αντικειμενικής υπόστασης του εν λόγω εγκλήματος του άρθρου 30 παρ.1 του ν. 4251/2014, με τις επιβαρυντικές περιστάσεις της περ.β' της παρ/φου αυτής, ήτοι της τέλεσης αυτής από κερδοσκοπία, δηλαδή προς τον σκοπό πορισμού εισοδήματος και από περισσότερους ενεργούντες από κοινού. Συνεπώς, οι ειδικότερες αιτιάσεις του αναιρεσείοντος με τον 2ο λόγο του δικογράφου της αιτήσεως αναιρέσεως, κατά τα α' και β' σκέλη αυτού, ότι κατ'εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή των σχετικών ουσιαστικών ποινικών διατάξεων και χωρίς ειδική και εμπειριστατωμένη αιτιολογία, το δικάσαν Δικαστήριο τον καταδίκασε ως συναυτουργό της αποδιδόμενης σ'αυτόν παράνομης προώθησης αλλοδαπών στο εσωτερικό της Χώρας, ενώ από τα παρατιθέμενα στην απόφαση πραγματικά περιστατικά δεν προκύπτει τοιαύτη συναυτουργική δράση του, είναι αβάσιμες. Εξάλλου, με μερικότερη αιτίαση που περιέχεται στον ανωτέρω αναιρετικό λόγο, ο αναιρεσείων ισχυρίζεται ότι παρείχε απλή συνδρομή στους τελέσαντες την ένδικη αξιόποινη πράξη συγκατηγορουμένους του, με μόνη συμμετοχική πράξη την επιβίβασή του στο προπορευόμενο αυτοκίνητο <<ως προπομπός>>

εκείνου που μετέφερε τους αλλοδαπούς και ότι το δευτεροβάθμιο Δικαστήριο παρέλειψε να απαντήσει στον ανωτέρω αυτοτελή ισχυρισμό του και στο σχετικό αίτημά του για μεταβολή της κατηγορίας σε απλή συνέργεια, το οποίο προβλήθηκε νομοτύπως ενώπιον του δικάσαντος Δικαστηρίου, επιφέροντας εκ του λόγου τούτου απόλυτη ακυρότητα της διαδικασίας κατ' άρθρο 171 παρ.1 δ'ΚΠΔ, λόγω παραβίασης των διατάξεων που καθορίζουν το υπερασπιστικό του δικαίωμα για ακρόαση, καθώς και την άσκηση των δικαιωμάτων του που του παρέχονται από το άρθρο 6 της ΕΣΔΑ. Η τοιαύτη αιτίαση είναι αβάσιμη καθόσον ο ανωτέρω ισχυρισμός δεν είναι αυτοτελής, αλλά συνιστά μερική άρνηση της κατηγορίας ως προς τα αντικειμενικά και υποκειμενικά στοιχεία της και το δικάσαν Δικαστήριο ορθώς τον απέρριψε στο σκεπτικό του, χωρίς άλλη ειδικότερη επ' αυτού αιτιολογία, δεδομένου ότι με την απόφασή του επί της ενοχής, αιτιολόγησε πλήρως, κατά τα προεκτεθέντα, την κατηγορία και την συναυτουργική δράση του αναιρεσείοντος στην ένδικη αξιόποινη πράξη. Ομοίως, αβάσιμη είναι η αιτίαση που προβάλλεται με τον 3ο λόγο του δικογράφου της αιτήσεως αναιρέσεως για έλλειψη ειδικής και εμπεριστατωμένης αιτιολογίας της προσβαλλόμενης απόφασης ως προς την επιβαρυντική περίσταση της τέλεσης της πράξης από κερδοσκοπία, καθόσον όπως προαναφέρεται, ευκρινώς και με επάρκεια αιτιολογίας, διαλαμβάνονται τα περιστατικά που θεμελιώνουν την επιβαρυντική αυτή περίσταση, καθώς και οι αποδείξεις που αναφέρονται στην αρχή του σκεπτικού της απόφασης, βάσει των οποίων, το Δικαστήριο κατέληξε στον σχηματισμό της κρίσης του γι' αυτή, ανεξαρτήτως του ότι η διάταξη του άρθρου 30 παρ.1 περ.β' του ν. 4251/2014, εφαρμόστηκε εκ του λόγου ότι συνέτρεχε και ετέρα επιβαρυντική περίσταση της διάταξης αυτής, δηλαδή η τέλεση της πράξης από περισσότερους δράστες ενεργούντες από κοινού. Συνεπώς ο 2ος λόγος αναιρέσεως, από το άρθρο 510 παρ.1 στοιχ. Α', Δ' και Ε' ΚΠΔ και ο 3ος λόγος αναιρέσεως από το άρθρο 510 παρ.1 στοιχ. Δ' ΚΠΔ, είναι αβάσιμοι.

...

Όπως προκύπτει από την επισκόπηση των πρακτικών της προσβαλλόμενης απόφασης, ο κατηγορούμενος και ήδη αναιρεσείων, κατά την έναρξη της αποδεικτικής διαδικασίας, με έγγραφο αυτοτελών ισχυρισμών που ο συνήγορός του κατέθεσε στα πρακτικά και ανέπτυξε προφορικά, ζήτησε να του αναγνωρισθεί[πέραν της ελαφρυντικής περίστασης του άρθρου 84 παρ.2 δ'ΠΚ που του αναγνωρίσθηκε με την προσβαλλόμενη απόφαση] η ελαφρυντική περίσταση του άρθρου 84 παρ. 2 περ. ε' του ΠΚ, δηλαδή της καλής συμπεριφοράς για σχετικά μεγάλο διάστημα μετά την πράξη. Για τη θεμελίωση δε, του περί συνδρομής της

ελαφρυντικής αυτής περίπτωσης ισχυρισμού του, πέραν τω νομικών σκέψεων που παραθέτει, εκθέτει επί λέξει τα ακόλουθα: << Κατά το διάστημα της κράτησής μου έχω επιδείξει καλή διαγωγή, πραγματοποιώντας ημερομίσθια. Δεν έχω δημιουργήσει το παραμικρό πρόβλημα και έχω καλές σχέσεις με τους συγκρατούμενούς μου και το προσωπικό της φυλακής....Κατά τη διάρκεια της κράτησής μου δεν έχω τιμωρηθεί ποτέ πειθαρχικά, σέβομαι τους κανόνες του καταστήματος κράτησης>>. Έτσι, όμως που προτάθηκε ο ως άνω αυτοτελής ισχυρισμός είναι αόριστος, αφού δεν εκθέτει συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά καλής συμπεριφοράς, εντός του καταστήματος κράτησης και δη για σχετικά μεγάλο χρονικό διάστημα, από τα οποία να προκύπτει η ηθική και ψυχική μεταστροφή του και η συναίσθηση των συνεπειών των πράξεών του, αλλά επικαλείται γενικά την επίδειξη καλής συμπεριφοράς και την πραγματοποίηση ημερομισθίων εντός του καταστήματος τα οποία δεν αρκούν για τη χορήγηση του άνω ελαφρυντικού. Ως εκ τούτου το Δικαστήριο δεν είχε υποχρέωση να απαντήσει στον ισχυρισμό αυτόν, πολύ δε περισσότερο να αιτιολογήσει την απόρριψή του. Κατά συνέπεια, ο σχετικός 5ος και τελευταίος λόγος της αιτήσεως αναιρέσεως από το άρθρο 510 παρ.1 στοιχ. Α΄ και Δ΄ του ΚΠΔ, είναι αβάσιμος...»